

РЕШЕНИЕ

№ 2248

гр. София, 05.04.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 08.03.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4391** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. П. А. срещу Заповед № 2383 от 06.04.2015 г., издадена от Т. Н. Л. на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, категория „Г“. С оспорената заповед е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление“ до предоставяне на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

В същата жалба е обективизирано оспорване на още една заповед - Заповед № 2384 от 06.04.2015 г., издадена от същия административен орган, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП – „временно спиране от движение на ППС“ до предоставяне на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С определение от 19.05.2015 г., постановено по настоящото дело, производството е разделено като предмет по настоящото дело остава само Заповед № 2383 от 06.04.2015 г., а по оспорването на втората Заповед № 2384 от 06.04.2015 г. е образувано ново дело – адм. дело № 4898/2015 г. по описа на АССГ. При служебно извършена справка съдът установи, че това дело е приключило с влязло в сила Определение № 3717 от 07.07.2015 г. по адм. дело № 4898/2015 г. по

описа на АССГ, с което е оставена без разглеждане жалбата на С. П. А. срещу Заповед № 2384 от 06.04.2015 г. на основание чл. 159, т. 4 от АПК поради липса на правен интерес от оспорването и производството е прекратено.

В жалбата е посочено, че издаденият административен акт е незаконосъобразен поради противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че процесната мярка може да бъде приложена единствено спрямо собственика на ППС, не и спрямо неговия ползвател, тъй като сключването на застраховка „Гражданска отговорност“ е задължение за собственика на ППС.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът се явява лично и оспорва жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа страна следното:

От приетите по делото доказателствата се установява, че на 06.04.2015 г. жалбоподателят е управлявал лек автомобил А. А4, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. Я. Я. от [населено място]. При извършена проверка от органи на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е установено, че автомобилът няма сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към часа и датата на проверката, както и няма залепен валиден стикер на предното стъкло.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из-1741/28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи, съгласно която ръководителите на службите за контрол по ЗДвП, определени в т. 1 от заповедта или оправомощени от тях длъжностни лица имат правомощие да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и 5, б. ”а” и т. 6 от ЗДвП. Сред административните органи, изброени в т. 1 от заповедта, е посочен и директора на Столична дирекция на вътрешните работи. От последния е издадена Заповед № з – 14921/20.09.2013 г., по силата на която конкретно посочени административни органи, сред които и държавните служители-полицейски органи при Столична дирекция на вътрешните работи и нейните териториални звена на обслужваната от тях територия, по направление на дейност Охранителна/Пътна полиция, с категория не по-ниска от „Г” са оправомощени да издават заповеди за

прилагане на административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, б "а" и т. 6 от Закона за движението по пътищата.

Предвид изискването на цитирана заповед относно заеманата длъжност, даваща на конкретен полицейски служител правомощие да прилага ПАМ, по делото е представено удостоверение рег. № 513р-3442 от 25.01.2016 г., издадено от началник на 01 сектор при отдел „Човешки ресурси“-СДВР, видно от което издателят на заповедта Т. Н. Л. е назначен на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, категория „Г“. Следователно попада в кръга на длъжностните лица, оправомощени от директора на СДВР да прилагат мярка от вида на процесната. По изложените съображения заповедта е издадена от компетентен административен орган.

При издаването ѝ са спазени установената форма, административнопроизводствените правила, материалният закон и целта на закона.

По силата на чл. 249, т. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ) (отм.) застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ е задължителна. Съгласно чл. 257, ал. 1 от КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. Съгласно ал. 2 от разпоредбата застраховани лица са собственикът на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание.

В случая не са представени доказателства за наличие на законно основание, по силата на което С. П. А. е ползвал процесния автомобил. Не се спори, че автомобилът е собственост на В. Я. Я., който в това качество е задължен да сключи задължителната застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „е“ от Закона за движението по пътищата принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се налага на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка.

Обратно на изложените съображения в жалбата, цитираната норма касае прилагане на мярката спрямо водача на ППС, а не собственика му. По делото е безспорно установено, че на датата на проверката ППС е било управлявано от жалбоподателя без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на заповедта като незаконосъобразна и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. А. срещу Заповед № 2383 от 06.04.2015 г., издадена от Т. Н. Л. на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, категория „Г“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: